

Århundredets rättsprocess?

Med skräckblandad förtjusning har jag ”från åhörarbänk” upplevt, vad som kan gå till historien som århundredets rättsprocess. Detta är stor dramaturgi, nagelbitande spänning och oerhörda insikter i det svenska rättssystemet.

Det som här rullades upp är sannolikt den största rättsskandalen i Sverige sedan baltutlämningen, kanske till och med värre än domarna mot Thomas Quick. Den får Quickskandalen att i jämförelse framstå som rena amatörteatern. Där har ett fåtal personers inkompetens, enfald och jakt på publicitet lett till att ett antal mördare gått fria och att en stackars man, inlåst på mentalsjukhus, dömdes som seriemördare, trots att han var oskyldig. Hans liv var dock troligen aldrig i fara.

Landrénfallet handlar om de sista åren av en 10 år lång utstuderad tortyrprocess, som drivits i utpressningssyfte, med full support av det svenska rättsväsendet. Det som framkommer här är ovärdigt en rättsstat och visar att rättssystemet i Sverige har havererat.

Det är ett exempel på en ny form av grov organiserad brottslighet som, likt maffian, använder sig av skickliga, samvetslösa advokater, för att i legala processer krossa människor och komma över deras egendom. € Det handlar om hur dessa skickliga advokater lyckas manipulera svenska domstolar till att fatta beslut som står i strid med den svenska lagen, med EU-lagen och framför allt med Europakonventionen om Mänskliga Rättigheter. Det handlar om en metod, som dessa riskkapitalister och advokater kallar för ”Kill the Inventor”. Detta är därför att redan alltför många uppfinnare har tagit sig av daga, sedan de på det här sättet berövats sina livsverk. Kill the Inventor-metoden finns beskriven i vetenskapliga publikationer och media.

Hade inte kompletta ljudfiler funnits, så hade det inte gått att skiva denna artikel. Dels hade ingen trott på den, dels hade jag inte trott på den själv. Jag var inte med i salen utan har lyssnat på ljudfilerna. Detta var en Davids kamp mot Goliat. Fallet visar en liten människas kamp mot den organiserade brottsligheten i allians med den svenska rättsapparaten, i form av konkursförvaltare, kronofogdar och domstolar. Det visar ensam människas kamp för moralisk upprättelse.

Det var inte främst en kamp om pengar, om materiella tillgångar eller om immateriella tillgångar. Det var en kamp om människovärde. Kanske kan man dock se människovärde och anseende som en immateriell tillgång på samma sätt om ett varumärke?

Det var tydligt att detta var Johan Ullmans sista möjlighet att visa att han hade blivit oskyldigt dömd, med allt vad det innebär av offentlig förödmjukelse och omvärldens ifrågasättande av en människas trovärdighet.

Bakgrund

Johan Ullman hade blivit inlurad, intvingad och dömd i en skiljeprocess, som han inte förstod något av. Han tvingades att överlåta sitt företag, Ullman Technology AB, till riskkapitalbolaget Gylling Invest AB, för summan 230 000 kronor, samt att betala Gylling Invests processkostnader med över 3 miljoner kronor.

Som en följd av detta kunde Gylling begära Ullman i konkurs, för att sedan inleda nya processer mot Ullmans familj, med syfte att ta ifrån dem deras hem. Alla dessa processer drevs för att komma över patent på Ullmans uppfinningar.

Det framkom under denna huvudförhandling att Gyllings hade använt samma, identiskt lika, metod för att komma över ett tyskt patent. Detta innebar att de erbjöd de tyska forskarna/uppfinnarna att finansiera exploateringen av deras patent, mot att ett gemensamt bolag bildades. Där skulle uppfinnarna lägga in patentet, rättigheterna till resultatet av deras utvecklingsarbete och Gyllings skulle tillskjuta det kapital som skulle behövas. En identisk process.

Sedan satte Gyllings det gemensamma bolaget, kontrollerat av Gyllings, på obestånd för att kunna få loss rättigheterna till patentet. En identisk process. Sedan stämde Gyllings uppfinnarna, som privatpersoner, till skiljedom vid Stockholms Handelskammars Skiljedomsinstitut. Identiskt med metoden som de använt för att komma över Johan Ullmans uppfinning, Ullman Mouse. Skillnaden var att de tyska uppfinnarna blev varnade av Johan Ullman, efter att de hade engagerat en svensk advokatbyrå att försvara dem i Skiljeprocessen.

Ullman hade ju redan utsatts för hela detta förfarande från Gyllings och kunde förklara hur det låg till. De fick av

Ullman reda på att Stockholms Handelskammars Skiljedomsinstitut inte är en domstol, utan ett privat vinstdrivande institut. Det driver processer vilka saknar varje spår av rättssäkerhet och det kan helt godtyckligt utfärda domar som inte kan överklagas. Men domarna därifrån kan ändå användas för att exekveras genom det riktiga allmänna svenska rättsystemet.

Tyskarna fick rådet av Johan Ullman att inte gå i närheten av någon skiljeprocess och att omedelbart avsluta uppdraget till den advokatbyrå som åtagit sig att föra deras talan. Härigenom klarade de sig från skiljedom och att försättas i personlig konkurs. Detta om bakgrunden.

Ullman själv fick aldrig detta råd, utan han gick i fällan. Fällan var att han lurades skriva på ett avtal med skiljeklausul och att göra det som privatperson. Advokaten som bistod Ullman med dessa avtal visade sig senare arbeta för Gyllings. Advokaten förklarade snart för Ullman, att hans enda chans att undvika att bli försatt i personlig konkurs var att överlåta aktier så att advokaten själv, tillsammans med Gyllings, fick aktiemajoriteten i Ullman Technology. Ullman skulle också vara tvungen att avgå ur styrelsen och låta advokaten tillsammans med Bertil Gylling utgöra hela styrelsen i bolaget.

Pär Ericson, Gylling Invests VD, uttryckte detta så här när han hördes i vittnesförhör av Johan Ullman: "Ja det tog oss ju flera år innan vi lyckades sätta dig i personlig konkurs." Det framgår av inlagorna att detta också var sant. Det tog dem nästan tre år från att de första gången kontaktade Ullman till dess de fått hans företag överfört på sig själva. Sedan tog det ytterligare nästan ett år att slutligen få honom försatt i konkurs.

Johan Ullman yrkade inte på något skadestånd. Han yrkade i stället på att få fastställt vad som hade skett, på att konkursförvaltare Landrén brutit i sitt uppdrag genom att bistå Gyllings och på att det vållat skada för Ullman att vara försatt in konkurs under många år. Han ville visa hur det hela gått till och visa han fallit offer för ett välplanerat bedrägeri. Han ville visa att Landrén skulle ha insett detta om han bara hade satt sig in i konkursen och förstått bakgrunden till den. Och han ville visa att Landrén inte hade gjort detta.

Johan Ullman hade, som det heter, rest klandertalan mot sin konkursförvaltare. Det innebär att han hade begärt att tingsrätten skulle fastställa att konkursförvaltaren brutit mot sina åtaganden och medvetet eller omedvetet bistått den organiserade brottsligheten för att krossa honom och hans familj. Ullman nådde fullständig framgång

Ullman hade redan fått sin moraliska upprättelse genom att lyckats visa att:

- han blivit oskyldigt dömd i skiljeprocessen

- det han utsatts för var ett välorganiserat bedrägeri
- detta drev drevs som en del av en väl organiserad brottslighet
- aktiviteterna syftade till att tvinga av uppfinnare deras uppfinningar
- den svenska rättsapparaten låtit sig luras och utnyttjats av dessa yrkeskriminella
- t.o.m. konkursförvaltare lurats att åsidosätta sina uppenbara skyldigheter för att hjälpa dessa yrkeskriminella att komma över uppfinningar
- detta faktiskt riskerat en människas liv och förstört flera människors hälsa
- en, av staten förordnad, konkursförvaltare, under sanningsförsäkran och under pågående "haveriutredning" valde att inte tala sanning
- en av staten förordnad konkursförvaltare kan anse att han som konkursförvaltare och förmyndare för en person, som till följd av tortyr svävar mellan liv och död, inte behöver tala med vederbörande eller över huvud taget ta en enda kontakt
- en konkursförvaltare kan välja att avgöra, efter att endast ha talat med dem som iscensatt konkursen, att den vars liv han har ansvaret för och den totala kontrollen över, måste vara en brottsling som inte ens är värd att prata med.

Ullman hävdade att konkursförvaltare Landrén

- inte hade satt sig in i konkursen,
- hade varit skyldig att göra detta,
- inte hade rätt att låta en utomstående fritt förfoga över konkursen och i praktiken ta över hela rollen och ansvaret som konkursförvaltare,
- hade varit skyldig att informera Ullman om att ett avtal hade träffats och att detta innebar att förvaltningen av konkursen hade överlåtit till Gyllings,

- hade blivit informerad om att avtalet var olagligt,
- hade blivit informerad om att avtalet därför var ogiltigt,
- hade varit skyldig att säga upp det avtal som gav Gyllings dessa oinskränkta rättigheter, _
- hade varit skyldig att avsluta konkursen skyndsammast, som lagen föreskriver vid konkurser hos fysiska personer,
- hade varit skyldig att göra detta även om Gyllings hotade att stämma även honom,
- hade varit skyldig att göra detta oavsett om avtalet var lagligt eller ej.

Ullman har ”bortom allt rimligt tvivel” visat att Gyllings affärsverksamhet bl.a. gick ut på att ta ifrån uppfinnare deras patent genom att stämma dem som privatpersoner i skiljedom.

Han har visat att

- denna verksam drivits systematiskt, inte bara mot Ullman,
- skiljeprocessen genomfördes i strid mot lagen,
- skiljeprocessen aldrig hade kunna genomföras om Skiljedomsinstitutet följt sina egna regler,
- skiljedomen byggde på rena fantasier vad gällde värdet på bolaget,
- skiljedomen aldrig hade kunnat leda till att Ullman blev skyldig Gyllings några pengar, även om han förlorat, om bara Skiljedomsinstitutet hade följt sina egna regler,
- han inte var på obestånd när bodelningen genomfördes, eller kunde ha förväntats bli det genom bodelningen,
- bodelningen inte innebar någon skevdelning,
- därför inga grunder fanns för att driva återvinningsprocess mot Pia Ullman,
- Gyllings systematiskt drivit okynnesprocesser utan möjlighet till framgång,
- detta gjorts i utpressningssyfte, genom ekonomisk och mental utmattning,
- den utvidgning av skiljeprocessen (5 gånger större omfattning och kostnad), som krävdes för att kunna försätta Ullman i konkurs skedde mycket långt efter bodelningen,
- Landrén skulle ha insett detta om han satt sig in ärendet,
- Landrén, om han tagit kontakt med Ullman och satt sig in ärendet, skulle ha förstått, eller i vart fall skulle ha haft anledning att förmoda tills motsatsen bevisats, att de som nu fritt förfogade över Johan Ullmans liv, faktiskt drev denna typ av verksamhet systematiskt och därmed skulle kunna ses som yrkeskriminella.

Huvudförhandlingen

Huvudförhandlingen inleddes med att rättens ordförande vände sig till käranden, dvs läkaren, forskaren och uppfinnaren Johan Ullman och konstaterade att denne saknade ombud. Han förklarade pedagogiskt och ingående hur processen skulle gå till, samt att rätten gått igenom den ingivna skriftliga bevisningen och det skulle gå bra att hänvisa till denna.

Han konstaterade också att det var en omfattande bevisning och att målsättningen var att hinna med vad som planerats under dagen men, att om det inte hanns med så skulle man få lägga in extra dag. Ullman förklarade att han valt att föra sin egen talan utan detta var hans enda möjlighet då han inte kunde betala för ett juridiskt ombud.

Sedan fick Ullman redogöra för sina yrkanden, som gick ut på rätten skulle fastställa att Landrén ”brustit i sitt uppdrag som konkursförvaltare och det medfört skada för Ullman”, samt att frågan om hur stor denna skada var skulle hänskjutas till ett annat mål. Ett alternativ var en mellandom som skulle fastställa att Landrén brustit samt att detta lett till skada, och en eventuell fortsättning av samma mål för att fastställa skadas omfattning. Han yrkade också att rätten skulle fastställa att avtalet, som gav Gyllings oinskränkt makt att förfoga över konkursen, var olagligt.

Det framgick klart att Ullman inte var i sitt rätta element, när han fick inleda med att lägga fram sin talan. Han berättade om sin dyslexi och bad att få följa en korrigerad version av den tidslinje, som Landrén veckan innan ingivit till rätten som förslag på hur händelseförloppet skulle analyseras under huvudförhandlingen.

Ullmans version var mer utförlig, mycket mer utförlig, och ordföranden lät förstå att han var orolig för att Ullmans planerade anförande inte skulle hinnas med. Ullman slutade efter den tid som han fått sig tilldelad, och

det verkade som om han trots all fick med mycket av vad han avsett.

Landréns ombud tillbakavisade alla påståenden och begärde att hela målet skulle avvisas. Han menade att inget fel begåtts av Landrén, och hade något fel begåtts så hade det inte medfört någon skada för Ullman att vara försatt i konkurs under ett antal år. Vidare menade han, att man inte kan fastställa att någon skada har lidits utan att fastställa omfattningen av skadan, varför yrkandena inte skulle gå att pröva. Målet skulle därför avvisas.

Det var uppenbart att Ullman inte förstod detta resonemang, när han bad att Landréns ombud skulle förklara hur detta hängde ihop. Det är oklart om han blev klokare av förklaringen. Själv blev jag det inte.

Hela tidschemat i huvudförhandlingen försköts genom att Landréns ombud tog mycket god tid på sig att förhöra Landrén som vittne, under sanningsförsäkran, och Landrén tog mycket god tid på sig att svara på även mycket enkla frågor.

Till exempel fick han, av sitt eget ombud, frågan om han under de år som han varit konkursförvaltare för Johan Ullman någon gång tagit kontakt med Johan Ullman.

Svaret på denna fråga var att det var ett intrikat fall som krävde stora arbetsinsatser. Han hade varit nödgad att resa till Stockholm, tillsammans med en annan advokat som tidigare handlagt Ullmans konkurs innan Landrén själv blivit konkursförvaltare, för att där träffa Gyllings. Detta hade varit ett avsevärt åtagande mot bakgrund av de begränsade resurser som fanns i konkursboet. Alla åtgärder som vidtogs måste först stämmas av med Tillsynsmyndigheten.

Det hade gått fortare att bara svara NEJ på frågan, kunde man tycka. Det kom nämligen aldrig någon fortsättning på resonemanget som innebar att han skulle ha tagit någon kontakt med Ullman. Landrén inledde svaret på den första frågan, som han fick av sitt ombud, med att be att få förklara för rätten vad det innebär att vara konkursförvaltare. Han höll sedan ett föredrag, där han bl.a. förklarade att man i princip är förmyndare för gäldenären, i det här fallet Johan Ullman, så länge han är i konkurs och i praktiken omyndigförklarad. Som sådan förmyndare har man till uppgift att tillvarata både gäldenärens och fordringsägarnas intressen. Ingen reprimand kom från ordföranden för att Landrén tog upp rättens tid med detta föredrag, som på intet sätt var svar på någon ställd fråga och endast innehöll uppgifter som rättens ledamöter redan är skyldiga att ha kännedom om.

Vidare framkom under förhöret med Landrén att han inte tagit kontakt med Ullman, varken brevlades eller per telefon, helt enkelt därför att han inte hade haft, vare sig något intresse eller något behov av att tala med honom.

Landrén hävdade dock att han verkligen hade satt sig in i konkursen. Detta hade han gjort genom att läsa de underlag som upprättats i samband med konkursbouppteckningen och edgångssammanträdet, alltså det som beskrev de förhållanden som gällde efter att konkursen var ett faktum.

Han hade däremot inte på något sätt satt sig in i de förhållanden som gällde vid tiden för den bodelning som makarna Ullman gjorde, mer än två år före konkursen. Dessa förhållanden hade Landrén inte haft något behov av att sätta sig in i.

Det faktum att Johan Ullman, efter bodelningen, sålt av sina patent och bolag för symboliska summor, menade Landrén räckte för att han skulle förstå att Ullman ville undanhålla värden som skulle kunna gå förlorade i en framtida konkurs.

Landrén hade uppenbarligen inte förstått att Ullman var i sin fulla rätt att göra detta, så länge det inte medförde att han kom, eller riskerade att hamna, på obestånd. Vid denna tid fanns inga av de omständigheter som senare riggades av Gyllings för att kunna försätta Ullman i konkurs. Därför var ingen av dessa transaktioner återvinningsbar och någon återvinningstalan har heller aldrig rests mot dessa överlåtelser.

Landrén hävdade envist att Ullman var på obestånd när han försattes i konkurs. Detta trots att denna omständighet har varit otvivelaktig och att det torde vara i det närmaste uppenbart att man är på obestånd om man försätts i konkurs.

Den återvinningstalan, som Landrén låtit Gyllings få helt fria händer att driva, utan begränsning i tid eller kostnader eller nivåer av överklaganden, skulle således, efter vad som framkom under denna huvudförhandling, aldrig ha kunnat leda till framgång för Gyllings. Återvinning hade nämligen förutsatt att de patent och bolag som

Johan Ullman fick i utbyte mot sin del av fastigheten, var mindre värda än fastigheten. Det vill säga att en skevdelning skulle ha skett. Ullman visade med all önskvärd tydlighet att värdet på hans aktier i Ullman Technology AB var värda c:a 19 Miljoner kronor vid bodelningen. Detta framgick av såväl ett antal årsboklutsrapporter, vederbörligen signerade av Bertil Gylling, Pär Ericson samt Bengt Hagander (se bilagan), som av vittnesförhör med dessa herrar.

Vidare framgick av vittnesförhör med Tomas Dahlkvist, VD för Arkitraven AB, att en seriös, professionellt gjord, konservativ värdering av Ullmans patent på UllmanMouse med sin verifierade produkt, värderade detta patent till mellan 50 Miljoner dollar och 200 miljoner dollar, alltså 350 miljoner till 1,4 miljarder kronor.

Vittnesförhör med förra chefen för PRVs patentavdelning och t.f. Generaldirektören Lars Björlund visade, att det patent som Johan Ullman sökt och fått beviljat på UllmanMouse är ett utomordentligt starkt patent, ett s.k. princippatent, som är omöjligt att kringgå genom att göra varianter med samma grundfunktion.

Förhöret visade vidare att det patent som Gyllings sökt, i eget namn, under den tid som Ullman fortfarande var majoritetsägare i Ullman Technology, och som fortfarande är föremål för prövning, inte innehåller någon ny funktion och att, även om det skulle beviljas, är av noll och inte värde för den som inte har rätten till grundpatentet.

Det var uppenbart att Ullman åberopat detta förhör för att visa att Gyllings redan tidigt brutit mot ingångna avtal, genom att kopiera hans uppfinning och skaffa egna patent på kopian, men framför allt för att visa att hela värdet låg i hans grundpatent och att därför bodelningen omöjligt hade kunnat innebära en skevdelning.

Det framgick vidare av förhören, under sanningsförsäkran, med Bertil Gylling, Pär Ericson och Bengt Hagander, Gyllings ledningstrojka, att det rådde en i det närmaste total kollektiv amnesi (minnesförlust) beträffande vad som hade ägt rum i Biosensor AB, det bolag som de drevit under ett antal år och där Gyllings slagit svenskt rekord i antal nyemissioner.

De påstod att bolaget tagit in 10 -20 miljoner kronor i 4 eller 5 emissioner. Den verkliga och officiella siffran är att det gjorts 43 nyemissioner och att bolaget redovisat förluster på långt över 400 miljoner innan det avnoterades från börsen. Verksamheten i Biosensor har beskrivits i en uppmärksamman artikel i Affärsvärlden, under rubriken ”Pengarullning med dålig lukt”. De ansvariga personerna har varit namngivna. Att dessa skulle ha glömt att de plockat in sådana belopp från godtrogna småsparare och sedan satt sprätt på alltihop förefaller mindre sannolikt.

Det framgick efterhand att Ullman med dessa förhör ville visa att, om bara Landrén hade kommunicerat med honom, så skulle Landrén ha förstått att det är grov och väl organiserad brottslighet som är huvudnäringen i hela Gyllinggruppen. Han som konkursförvaltare borde inte ägna sig åt att bistå sådan verksamhet och framför allt inte nöja sig med att ta den information han fått från dessa herrar för god. Han borde ha varit skyldig att inhämta information även från Ullman om bakgrunden till konkursen och omständigheterna kring bodelningen.

Det framgick klart att rättens ordförande inte insåg hur Ullman avsåg att knyta ihop säcken. Han blev alltmer otålig samtidigt som Ullman försäkrade att han under sin slutplädering skulle klargöra relevansen för det aktuella målet i varje fråga han ställt under förhören. Av naturliga skäl, bl.a. tidsbrist, kunde han inte förklara för vittnena varför han ställde vissa frågor.

Ullman hade även kallat Sveriges främste expert på obeståndsrätt, den fd riksdagsmannen, medlemmen i Lagrådet samt tidigare ordföranden för Sveriges Konkursförvaltare mm, advokaten Rolf Åbjörnsson, som expertvittne. Åbjörnsson skulle styrka att han, de facto, hade informerat Landrén om att avtalet, som gav Gyllings rätt att förfoga över Ullmans konkurs och liv, var olagligt och därmed ogiltigt samt att Landrén under alla omständigheter var tvungen att avsluta konkursen, och att avtalet nu användes för att i utpressningssyfte driva grundlösa återvinningsprocesser, som inte kunde vinnas, utan bara skulle drivas tills motparten går under av mental och ekonomisk utmattning. Det stod klar att Landrén fått all denna information, men inte om han hade förstått den. Den hade varje fall inte fått Landrén att ta kontakt med Johan Ullman för att sätta sig in i konkursen eller svara Åbjörnssons på hans synpunkter.

Ljudinspelningen

Den kanske mest spännande händelsen under hela huvudförhandlingen var när Johan Ullman hörde Landrén under sanningsförsäkran och Landrén hävdade att han hade satt sig in i konkursen. Ullman hade givit in en ljudfil

till rätten, som bevis för att Landrén inte hade satt sig in i konkursen. Denna ljudfil hade rätten avvisat och inte tillåtit att den fick anföras som bevisning. Ullman läste då upp ett citat från en utskrift med exakt tidsangivelse och frågade Landrén om detta var korrekt återgivet. Landréns svar torde ha undanröjt alla tvivel. Det visade sig att han inte ens läst inlagorna i detta mål, där han själv var svarande. Han nekade inte till att han hade sagt det som lästes upp. I stället svarade han uppriktigt förvånat: Va?! Har Du stenograferat eller har Du spelat in det?

Han fick besked om att det var inspelat och erbjudande om att få länken till var det kan lyssnas på. Landrén avböjde detta erbjudande.

Här avbröt ordföranden förhöret, utan att det riktigt framgick varför. Med tanke på att detta var en mycket central fråga i processen, och att det visade sig att Landrén under sanningsförsäkran hävdade något helt annat än det som framgick här, var det svårt att förstå varför förhöret avbröts. Ord står mot ord i ett sammanhang där det, för en gångs skull, finns krav på sanning och straffansvar för lögn. Vem talar sanning?

Hade Landrén sagt detta, eller hade han satt sig in i konkursen? Hade Ullman kokat ihop detta själv och fejkat alltihop? En av dem talar troligen sanning. Men där ord står mot kan det bara var en av dem. Varför stoppades förhöret där och då? Ville rätten inte veta?

Utskriften som lästes upp återges nedan och ljudfilen finns upplagda på lösenordsskyddade hemsidor. Denna otroligt spännande föreställning slutade med att parterna fick redogöra för hur mycket tid de behövde för sina respektive slutpläderingar. Ullman begärde en och en halv timme och Landréns ombud en halvtimme.

Det var långt lidet på dagen och två timmars slutplädering skulle ha dragit över normal kontorstid.

Det slutade med att ordföranden bestämde att parterna skulle få 20 minuter var.

Motparten accepterade omedelbart. Ullman sade att han inte kunde klara sig med mindre än en timme. Beslutet låg fast. Ullman skulle börja. Nu blev det riktigt dramatiskt. Han verkade här ha fått fullständigt hjärnsläpp.

Det var uppenbart han hade planerat att få förklara relevansen av alla frågor som han ställt, och som hade väckt så mycket frustration hos ordföranden, och relevansen hos svaren han fått på dessa frågor. Han började sin slutplädering, men efter en kort stund fick han inte fram ett ljud utan bara tystnade. Det verkade som om han fick totalt hjärnstillestånd.

Rätten beslöt då att skjuta på slutpläderingarna till kl. 11:30 påföljande dag.

Man gav dock inte Ullman den tid han hade begärt utan bara cirka en fjärdedel av denna, dvs 20 min.

Mot bakgrund av att detta var upplösningen på en 10 år lång process, som inleddes när Gyllings hittade Johan Ullman och hans uppfinning, UllmanMouse, på en mäsas och som inneburit att Ullman under nästan lika lång tid utsatts för vad som i en amerikansk federal domstol kallas ”torturous processing” (processtortyr), med tanke på att han förlorat sin hälsa och sina möjligheter att försörja sig, med tanke på att han förlorat sitt företag, som troligen hade kunnat skapa många hundra kanske tusentals arbetstillfällen i Sverige, kändes det egendomligt att han inte skulle kunna få 90 minuter att sammanfatta, varför de sista tre åren aldrig skulle lagts till de första sju, om Landrén hade skött sitt uppdrag som han var skyldig att göra.

Bilagor: Bevisen för att påståendena som Landrén byggde sitt försvar på var fel

1. ”Landrén hade satt sig in i konkursen.” - Se Bil 1 - utskrift från ljudfilen.

2. ”Ullmans aktier i Ullman Technology AB saknade värde”, trots att Gyllings lagt över 5 miljoner på att komma över dessa. - Se Bil 2 - Värderingarna av Ullman Technology AB i Gyllings årsbokslut och värderingen i skiljedomen.

Flera skämmande uppgifter om det svenska rättsväsendet har framkommit i underlagen för detta mål. Detta är omständigheter som, var och en för sig, utgjort nödvändiga förutsättningar för att lyckas sätta Ullman i konkurs och komma över hans företag och uppfinningar.

1. Ullman fick, genom ett hemligt tingsrättsbeslut, där han varken informerades eller hördes, sitt företag konfiskerat eller exproprierat.

Rätten att förfoga över detta, dvs över Ullmans 58% av aktierna i Ullman Technology AB, överläts till Gyllings.

Det skedde genom att Gyllings flyttade en bolagsstämma till en måndagsmorgon. På eftermiddagen fredagen innan lämnade Gyllings in en begäran till Göteborgs Tingsrätt med krav på att denna begäran och beslutsprocess skulle hemlighållas, och att även de inskickade underlagen skulle sekretessbeläggas.

Gyllings begärde alltså att tingsrätten skulle fatta ett beslut som innebar att Ullman framtogs rätten att förfoga över sin egendom, rätten att rösta för sina aktier på bolagsstämmor i UllmanTechnology. Denna rätt överlät tingsrätten istället till en person som arbetade som konsult för Gylling Invest, vilken Gyllings gav uppdraget och instruerade att rösta på bolagsstämmor i Ullman Technology. Denne man förklarade själv att detta var uppdraget eftersom "Det är ju dom som betalar mina arvoden". Bl.a. röstade han

för att inte tillåta att Johan Ullman skulle få se bokföringen i sitt eget bolag, mot Johan Ullmans förslag att tillsätta en revisor som inte tillhörde Gyllingsyndikatet, mot att en minoritetsrevisor skulle kunna få insyn i bolaget samt för att Ullman Technology AB skulle stämma Pia och Johan Ullman på skadestånd om 4 miljoner kronor för att inte ha kommit på styrelsemöte som de påstods ha uteblivit från

Denne man, som var 80 år gammal och senildement, var den fd. juristen, landshövdingen, JK'n mm. Ingvar Gullnäs, som avled strax efter. Kommentaren: "Jag får ju rösta som dom säger. Det är ju dom som betalar mina arvoden." finns dock kvar som ljudfil.

Tingsrätten kontaktade aldrig Johan Ullman för att informera honom om detta förfarande eller låta honom ge sin syn på saken.

Detta förfarande rimmar nog väldigt illa med ett antal av både paragraferna i EU-lagen och statuterna i Europakonventionen om de Mänskliga Rättigheterna.

Sysslomannens förordnande registrerades aldrig hos bolagsverket!!

2. Ullman nekades sin lagliga rätt enligt 36§ Avtalslagen

Ullman begärde hos Södra Roslags tingsrätt att få avtalet med skiljeklausul upphävt enligt 36§, då det medförde orimliga konsekvenser. Han menade att det var inte rimligt och rättssäkert att ett riskkapitalbolag skulle kunna få driva en skiljeprocess till en kostnad av 3-4 miljoner mot en privatperson som inte ens hade råd med någon advokat.

Att få denna fråga prövad är en rätt som den svenska lagen (Avtalslagen 36§) garanterar den som riskerar att hamna i trångmål genom ett avtal som är oskäligt.

Södra Roslags tingsrätt beslöt att Ullman inte kunde få sin talan prövad, såsom lagen föreskriver, därför att han inte skulle ha råd att betala Gyllings advokatkostnader om han förlorade!!

Det utfallet visar, som jag ser det, att han skulle ha vunnit det målet om det prövats. Hade han inte råd att betala motpartens kostnader i denna enkla fråga, kan han knappast ha haft möjlighet att försvara sin rätt i en skiljeprocess, där Gyllings, enligt egen utsago, för egen del investerat 5,5 miljoner kronor att kunna driva.

"Om du förlorar målet, om du skulle ha råd att försvara dig i skiljeprocess, så har du inte råd att betala Gyllings kostnader, för att visa att du har råd att försvara dig i skiljeprocessen.

Därför kan vi inte pröva frågan om du skulle ha råd att försvara dig i skiljeprocess." (Är det meningen att meningen ovan ska vara obegriplig?)

Sverige anno 2004. Här pratar vi Kafka i svensk tappning i det tredje millenniet.

3. Tingsrätten förbjöd Ullman att sälja sina aktier i enlighet med avtalet.

När Ullman hade en köpare till sina aktier och erbjöd Gyllings att köpa till samma pris, helt i enlighet med det ursprungliga avtalet, lyckades Gyllings få Göteborgs tingsrätt att snabbt fatta ett beslut som förbjöd Ullman att sälja sina aktier.

Tingsrättens beslut innebar i princip att, eftersom Gyllings stämt Ullman till skiljedom så var aktierna i praktiken redan Gyllings, utan att frågan hade prövats. Därför skulle tingsrätten bistå Gyllings genom att se till Ullman inte fick rätt att erbjuda sina aktier till försäljning, ens om Gyllings erbjöds förköpsrätt.

Klanderprocessen mot Landrén kan sluta på två sätt -

Det mest sannolika och enda rimliga är att Ullmans talan godkänns. Då har Ullman fått sin upprättelse även i det svenska rättssystemets ögon och han kan återvinna allmänhetens respekt och förtroende och åter verka som uppfinnare.

Detta kan dock leda till att Landréns, eller snarare Ackordscentralens, försäkringbolag, i en framtid kan tvings ersätta Ullman för den skada han lidit genom att hans konkurs överlätits till Bertil Gylling och hans medhjälpare, i stället för att avslutas som lagen kräver.

Ett sådant beslut skulle med största sannolikhet inte överklagas. Ett överklagande skulle leda till att ljudfilen med Landréns uttalanden blir offentlig, vilket skulle vara till allvarlig skada, inte bara för Landrén, utan för hela kåren (vilken kår?) och för förtroendet för de institutioner som varit behjälpliga med att försätta Ullman i konkurs och att se till denna inte avslutades i rimlig tid.

Eller så finner rätten någon formalitet för att inte bifalla Ullmans talan

Då går detta till högre instans och med säkerhet ända till HD, eftersom flera frågor här har stor betydelse för hur Sverige behandlar sina uppfinnare. Ingen har ännu överlevt dessa processer så länge att de kunnat drivas till HD.

Då kommer säkerligen även de beslut som fattats i tidigare domstolsprocesser att bli föremål för granskning, åtminstone i media, och jämföras med vad EU-lagen säger om rätten till öppen och rättvis behandling i domstol och förbud mot expropriation mm.

En prövning i Europadomstolen skulle inte vara hedrande för Sverige, men väldigt intressant.

Låt oss hoppas, för Sveriges skull och för dess uppfinnares, att det sunnda förnuftet ska segra och att lagen skall gälla lika för uppfinnare, som för andra människor som försöker livnära sig på det de skapar. Dom meddelas den 10 april.

Bengt Styggerdahl

Bilaga 1 Utskrift av Ljudfil.

Hela originalfilen ingiven och upplagd - Mötet börjat vid (TimeStamp 06:25 och slutar vid TS 52:44)

2011-03-23 Kl. 11.11 (+TS:24.02) – Kl 11:33:02

JU: Får jag fråga dig: Anser Du att det är rimligt att ett företag riskerar processkostnader på 5 miljoner för att komma över någonting som är värt 200 000?

LL: Den frågan kommer ju att besvaras då när.... (JU avbryter)

JU: Ja men nu frågar jag dig: Anser du att.... (LL avbryter)

LL: Ja men Du måste ju lyssna. **Jag måste ju ha rätt att svara** - och det alltså att ja, mitt svar är då att jag kan inte svara – **jag är inte insatt i detta** - men vad jag förstår är detta en central fråga i återvinningsprocessen, för hade, för jag antar det, vi var ju inne på det när vi träffades hos Åbjörnsson, att bodelningen var korrekt, sa vi, därför att det var lika stora värden som gick till vardera maken och sen sa vi också att Du gör ju vad du vill med dina tillgångar, medan däremot den här återvinningsprocessen bygger väl på att, - att bodelningen att, du inte fick några värden eftersom det inte var värt nåt.

JU: Ja just det - och då frågar jag dig - då frågar jag dig: Anser Du att det kan vara troligt och rimligt att ett företag driver en process där man riskerar processkostnader på 5 miljoner för att komma över någonting som är värt 200 000?

LL: Mm Nä - jag behöver inte svara på den frågan.

JU: Du behöver inte svara på den frågan??

LL: Nej.

JU: OK Så att - Det - det tolkar ja som att, som att, även om du anser att det är fullständigt orimligt, så behöver Du inte ta ställning till det, utan du säger att: jag kan driva det är vidare även om den här återvinningsprocessen bygger på helt orimliga ...(LL avbryter)

LL: Ja - jag är ju ingen domstol och nu ligger det här i Göteborgs tingsrätt för huvudförhandling och vad dom säger har betydelse och det får ju jag rätta mig efter.

2011-03-23 Kl. 11.11 (+TS:25.47) – Kl 11:36:58

JU: Jag vill att Du ska fundera lite grann på det här som jag har sagt. Jag har också talat om för dig att jag skulle vilja informera dig om en massa andra faktorer, som gör att den här – att vem som helst kan förstå att det här är upplagt så här från början.....(LL avbryter)

Bilaga 2

Värdering i SEK av Ullman Technology enligt Gyllings* årsbokslut 2002-2009 samt i **Skiljedomen och i Gyllings Återvinningstalan**

Uppgifterna kommer från, till Bolagsverket ingivna och vederbörligen underskrivna, årsbokslut i bolaget **Optibat/Gylling Capital/Gylling Invest**

* Bolaget bytte namn flera gånger under perioden.

Bokslutsdag	Värde SEK	
2002 12 31	10 714 000	(4 500 000 för 42,5%)
2003 12 31	10 714 000	(4 500 000 för 42 5%)
2004 12 10	813 593	Skiljedomen (467 816 för 57,5%)
2004 12 31	30 373 454	(12 908 718 för 42 5%)
2005 12 31	8 687 498	Nu utan licens på
UllmanMouse/Pencllic		
2006 12 31	13 852 731	
2007 12 31	16 397 231	
2008 12 31	26 801 231	

Det skiljer två veckor på värderingarna **0,8 MSEK** och **30 MSEK** = 2,6% eller 36ggr.
Efter att licensen sagts upp sjönk värderingen med **24 MSEK**